

važovat za chybu měření způsobenou vlastnostmi použitých píček. Takto experimentálně zjištěné chyby při použití dvou různých dvojic teploměrů (etalonového a kalibračního), uvedené v tab. 2 a tab. 3, jsou vyjádřeny ve stupních Celsiovy stupnice.

Při porovnávacím měření byly použity stabilní teploměry (dlouhodobě sledované) různých průměrů, popř. s čidly různých délek, specifikované v popisu k tabulkám. Je třeba si uvědomit, že i takto stanovené chyby (odchylky teplot) jsou zatíženy určitou nejistotou.

5. Závěr

Ke stanovení celkové nejistoty měření je třeba znát velikost všech dílčích nejistot, které měření ovlivňují. Jsou dílčí nejistoty, které

lze stanovit na základě údajů z kalibračního listu (etalon) nebo parametrů výrobce (měřicí zařízení). Jsou však dílčí nejistoty, které lze stanovit pouze kvalifikovaným odhadem, a to na základě výsledků např. porovnávacích měření popsanych v článku.

Literatura:

- [1] ČERNÝ, M.: *Teploměry a jejich kalibrace*. Skriptum, pobočka ČSVTS v Ústavu pro výzkum a využití paliv, Praha 9 – Běchovice, 1987.
- [2] ČERNÝ, M.: *Zdroje nejistot a chyb při měření teploty v provozech*. Automa, 2003, roč. 9, č. 1. s. 54–59.
- [3] KRYL, J.: *Teplotní stupnice v ČR a návaznost měřidel teploty*. Automa, 2003, roč. 9, č. 1. s. 47–48.

- [4] ČERNÝ, M.: *Zkušenosti z kalibrací v provozu*. In: Sborník přednášek ze školení Kalibrace měřidel teploty, České kalibrační sdružení, Brno, únor 2008.

Milan Beneš,
Akreditovaná kalibrační laboratoř č. 2245,
ČEZ, a. s.,
Jaderná elektrárna Dukovany
(milan.benes@cez.cz)

Článek je editovanou verzí autorova příspěvku *Porovnání výsledků kalibrací prováděných v kapalinových lázních a elektrických vertikálních píčkách* předneseného na konferenci *Měření a regulace teplot v teorii a praxi*, Tanger, s. r. o., Ostrava, duben 2007.

Recenze: Řízení projektů

Dvořák, D.: *Řízení projektů – Nejlepší praktiky s ukázkami v Microsoft Office* Computer Press, Brno, 2008, 248 stran, ISBN 978-80-251-1885-6, cena 349 Kč/479 Sk

Po delší době se nám dostala do ruky publikace shrnující důvody, proč jsou v programu MS Project právě ty postupy a funkce, kterými tento software disponuje, a způsoby, jak využít další nástroje společnosti Microsoft pro práci či spolupráci na projektu.

Po sérii knih o produktu MS Projekt (zastřešovaných Janem Kališem) si Drahošlav Dvořák vzal pořádné sousto. Velikost tohoto sousta spočívá v tom, že se jako první autor snaží čtenářům vysvětlit důvody, které vedly analytiky společnosti Microsoft v Redmondu k rozhodnutí o způsobu, jakým do programu MS Project implementovali konkrétní postupy a funkce.

Rozdělme tuto stručnou recenzi do dvou částí, kdy v té první si řekneme, v čem by se kniha mohla zlepšit, a v té druhé části uvedeme důvody, pro které doporučujeme tuto knihu zakoupit, a především nastudovat, minimálně všem, kdo budou kdy řídit projekt; obzvláště doporučujeme tuto knihu pro řídicí pracovníky firem, které se setkávají s některou z forem projektového řízení.

Určitým nedostatkem knihy je místy přílišná poplatnost chleboďárci autora, který je tak nucen v některých jejich částech obhajovat a vysvětlovat postupy, které jsou pro Evropana jen těžko pochopitelné. Projektové řízení je disciplína, která má dosah shora dolů. Například rozhodnutí o tom, jak vykazovat zdroje a zda se pět projektantů bude vykazovat jako jeden zdroj s kapacitou 500 % místo pěti konkrétních zdrojů,

není nejlepší praktikou projektového řízení. Stejně tak při popisech činností a úloh projektu autor naráží na bariéru nejednoznačné terminologie, která je zatím v češtině běžná. Autor se bohužel při popisování postu-

pů podle metodiky organizace PMI (*Project Management Institute* – PMI; metodika není přeložena do češtiny a česká komora PMI je teprve ve stadiu vzniku), kterou MS Project používá, dostává do situací, kdy musí použít pojmy z metodiky sdružení IPMA (*Internation-*

tional Project Management Association; zde existují oficiální překlady) či ISO 10 006, které jsou v některých případech nevhodné nebo matoucí.

Naštěstí uvedené výtky nejsou tak zásadního charakteru, aby nebylo možné konstatovat, že zvolené téma je v knize velmi dobře zpracováno, včetně jasného vysvětlení toho, proč se MS Project chová zrovna tak a ne jinak. Stejně tak se čtenář dozví, jak na některé specifické úlohy využít i jiné nástroje ze skupiny MS Office lépe a účinněji.

Kniha je vhodným podpůrným nástrojem pro různé kurzy a školení, které jsou zaměřené na použití nástrojů od společnosti Microsoft určených k řízení projektů. Vzhledem k tomu, že nástroje ze sady MS Office jsou běžně používány snad ve všech kancelářích, kniha všem, kdo mají alespoň základní znalost teorie projektového řízení, podává ucelený přehled systémové podpory jejich činnosti v oblasti řízení projektů. Autor několikrát v knize správně zdůrazňuje, že projekty neřídíme nástrojem; nástroj pomáhá v organizacích, které chtějí řídit svoje projekty (ať již pro svoji potřebu, nebo jako zakázky) a zjednodušit či automatizovat příslušné procesy projektů.

Lze říci, že kniha má šanci se stát příručkou každého projektového manažera a člena managementu v organizacích, které to s projektovým řízením myslí vážně a uvědomují si sílu postupů projektového řízení, který se však také rozhodl pro systémovou podporu těchto projektových procesů právě nástroji společnosti Microsoft.

Pavel Pivoňka